

Nucul dintre două veacuri

Trebuie să mă întorc la nucul meu...
E prânzul și dealurile mă sfătuiesc
Cu liniștea, cu zilele încinse, de seu,
Să plec când apusurile sub pași
nu se trezesc.

Trebuie să mă întorc la nucul meu,
Cum se întorc transhumanțele.
Poate sângele urcă în frunze din greu
Spre cer strălucind faianțele.
Nici nucile nu mai au clinchetul lor verde
Fără pașii mei de cântec adus.
Ca un colb de aur, din două veacuri,
se pierde
Lumina, arzând, în crengi spre apus.

Numele meu ca un zbor în anotimpuri
Rămâne cuvânt bolnav fără leac.
Întoarcerea mea târzie
Speranță e pentru nucul din margine
de veac.

AL. FLORIN ȚENE

Poezii pentru sufletul meu

GLOBART UNIVERSUM
EDITURĂ · PUBLICITATE · DESIGN
SPUNE LUMII ÎNTREGI DESPRE TINE!

www.poezипentrusufletulmeu.com

GLOBART UNIVERSUM

Întoarcerea la metaforă

ANTOLOGIE
80

ÎNTOARCEREA LA METAFORĂ

AL. FLORIN ȚENE

AL. FLORIN ȚENE

Selecții inedite din 24 de volume de poezii